

Ks. Ignacy D e c, *Siejba słowa*, Papieski Fakultet Teologiczny, Wrocław 1996, ss. 392.

W ostatnim czasie ukazała się kolejna książka ks. prof. Ignacego Deca, rektora Papieskiego Fakultetu Teologicznego we Wrocławiu. Tym razem jednak nie jest to kolejne dzieło w serii *Rozpraw Naukowych*. Książka pt. *Siejba słowa* jest mianowicie szczególnym świadectwem służby ks. I. Deca związanej z formacją nowych kapłanów w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Nie dziwi więc nas fakt, że została ona dedykowana alumnom i kapłanom – wychowankom Księdza Rektora.

Autor *Siejby słowa* był 13 lat wychowawcą we wrocławskim Seminarium Duchownym (1982-1995). Dwa pierwsze lata pełnił funkcję prefekta, następnie został mianowany wicerektorem, by od 1988 roku stanąć jako rektor na czele wrocławskiej wspólnoty seminaryjnej. Nowa książka ks. I. Deca zawiera homilie i konferencje wygłoszone do alumnów w czasie, kiedy jej autor pełnił funkcje wychowawcze, a zwłaszcza, kiedy pełnił służbę rektorską w MWSD. Wielu z nas było świadkami, jak zamieszczone w tym tomie homilie rodziły się w ciszy seminaryjnej kaplicy. Tym bardziej pozostają one dla nas szczególnym świadectwem rozumienia i przeżywania kapłaństwa przez ich autora.

Omawiana książka zawiera 90 homilii oraz 19 konferencji wygłoszonych w czasie sobotnich spotkań z alumnami. Wszystkie swoje wystąpienia autor podzielił na trzy części. Pierwsza część zawiera 56 homilii wygłoszonych przez Księdza Rektora na wieczornych Mszach św. czwartkowych. Jest bowiem naszym seminaryjnym zwyczajem, iż czwartkowa Eucharystia jest świętowana wieczorem, a przewodniczy jej i wygłasza homilię do całej wspólnoty Rektor. Homilie te mają szczególne znaczenie dla wspólnoty seminaryjnej, gdyż wskazują na jej aktualne problemy i dotyczą najbardziej istotnych spraw dotyczących formacji ku kapłaństwu.

Druga część obejmuje 34 homilie okolicznościowe. Wśród tej grupy przemówień na plan pierwszy wysuwa się 10 homilii wygłoszonych w czasie wigilii obchodzonych w Seminarium Duchownym. Stanowią one między innymi piękny zapis najważniejszych wydarzeń, które przeżywała wspólnota seminaryjna w ciągu danego roku kalendarzowego. Czytając te homilie, możemy powrócić pamięcią do tych wielkich i niezapomnianych chwil przeżywanych we wrocławskim „domu ziarna”. Kolejne dwie grupy w tej części stanowią homilie wygłoszone z okazji różnych świąt i wspomnień liturgicznych oraz homilie wygłoszone w Tygodniu Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. Kolejna grupa obejmuje homilie skierowane do poszczególnych roczników. Były one wygłaszane zazwyczaj w jakiejś ważnej chwili dla alumnów danego rocznika, jak np.: rozpoczęcie formacji seminaryjnej przez alumnów pierwszego roku, piesza pielgrzymka kleryków trzeciego roku na Jasną Górę, czy przygotowywanie się przez alumnów danego rocznika do przyjęcia posługi lub święceń. Homilie te zawierają istotne przesłanie związane z danym wydarzeniem. Tę część omawianego tomu zamykają homilie, które zostały wypowiedziane do alumnów innych seminariów.

Trzecią część *Siejby słowa* stanowią konferencje wygłoszone podczas sobotnich spotkań rektora z całą wspólnotą seminaryjną. Poruszają one takie tematy, jak: główne kierunki formacji duchowej w seminarium, przykazania Boże i kościelne w życiu alumna, rady ewangeliczne jako wezwanie skierowane do kapłanów oraz grzechy główne, które stanowią szczególne zagrożenie w kształtowaniu życia duchowego. Konferencje te zawierają ogromne bogactwo treści, do których winni wciąż na nowo powracać zarówno alumni, jak i kapłani, by obficie czerpać z zawartych tam myśli w swojej duchowej formacji.

Omawiany zbiór homilii i konferencji, jak podkreśla we słowie wstępnym sam autor, został ogłoszony drukiem między innymi po to, by „przypominał ich pierwszym Słuchaczom ów trudny i mozolny, ale zarazem – jakże uroczy czas formacji seminaryjnej i aby lektura tych myśli utrwalonych na papierze, pozwoliła im zachować w żywej i miłej pamięci ten szczególny Dom i ten niepowtarzalny klimat, przez który prowadził ich Pan do Swego ołtarza” Wyrażamy wdzięczność ks. rektorowi Ignacemu Decowi za tę ogromnie cenną dla nas publikację, stanowiącą niezwykle świadectwo zatroskania o właściwą formację duchową alumnów i kapłanów, jak też trwającej kilkanaście lat oddanej służby we wrocławskim „domu ziarna” Odczuwam tym bardziej potrzebę wypowiedzenia tej wdzięczności, gdyż sam należałem do tych *pierwszych Słuchaczy* homilii i konferencji Księdza Rektora, najpierw jako alumn, a następnie po kilkuletniej przerwie jako współpracownik w *towarzystwie młodym, powołanym w ich drodze do kapłaństwa*.

ks. Adam Bałabuch